

НОРАЙР НУРИКЯН

- * Роден на 26 юли 1948 г. в Сливен.
- * Два пъти олимпийски шампион - Мюнхен'72 и Монреал'76.
- * Два пъти световен шампион - Мюнхен'72 и Монреал'76.
- * Световен вицешампион за 1973 в Хавана.
- * Двукратен бронзов медалист от световни първенства -1971 г. в Лима (Перу) и 1974 г. в Манила (Филипините).

- * Европейски шампион - за 1976 г. в Берлин.
- * Двукратен европейски вицешампион -1972 г. в Костанца (Румъния) и 1973 г. в Мадрид.
- * Бронзов медалист от европейските първенства през 1969 г. във Варшава и през 1974 г. във Верона.
- * Трикратен балкански шампион -1973 г. в Атина, 1974 г. в Бургас, 1975 г. в Сомбор (Югославия).
- * Петкратен шампион на България -1966 г. за юноши младша възраст, 1968 г. за юноши старша възраст, 1971,1972 и 1975 г. за мъже.
- * Трикратен вицешампион на България -1967,1970,1974 г.
- * Бронзов медалист от първенството на България за 1969 г.
- * Трикратен шампион от турнира "Дунавска купа" - 1969 г. във Видин за юноши, 1971 г. в Сплит (Югославия) и 1975 г. в Донауешинген (Германия) за мъже.
- * Общ брой на извоюваните медали от всички състезания (многобой и отделните движения): 55 - 27 златни, 14 сребърни и 14 бронзови.
- * Поставил е 4 световни рекорда за мъже.
- * През 1976 г. става помощник треньор, а през периода 1989-1993 е и старши треньор на националния отбор на България.
- * От 1995 до 2004 г. е генерален секретар на Българската федерация по вдигане на тежести.
- * През 1996 г. е избран за член на Изпълкома, а в периода 2001 - 2005 г. и за вицепрезидент на Международната федерация по вдигане на тежести.

До 1966 година бъдещото голямо име в световната тежка атлетика Норайр Нурикян е далеч от шангата. Заради дребния си ръст близо три години посвещава на баскетбола с надеждата да порасте. И като всеки пъргавелко добре дриблира между дългучите, дори участва на първенство в Горна Оряховица за юноши младша възраст, но желаните сантиметри височина така и не идват. Веднъж с двамата си най-добри приятели Нури отива на футболен мач в Сливен. На полувремето влизат в приспособена за зала съблекалня, където има тренировка по вдигане на тежести. Треньор и все още състезател по това време в Сливен е не някой друг, а Иван Абаджиев - бъдещото световно светило сред специалистите по този спорт. Трите момчета се хващат на бас кой ще вдигне по-тежка шанга. Кой е спечелил в хлапашката закачка остава без значение за историята. На организирано от Абаджиев след време градско първенство между училищата Нурикян пък става първи в своята категория, защото няма друг участник.

Бъдещият голям шангист е ученик в текстилния техникум и един ден го викат при директора. И до днес Нурикян си спомня как е отишъл със свито сърце - при директора обикновено те викат не защото си направил нещо похвално. Оказва се, че е дошъл Иван Абаджиев да го убеди, че трябва да започне да тренира вдигане на тежести. Явно при

предишните им две срещи специалистът е видял у момчето талант за този спорт. Нури приема поканата, но от първата тренировка получава такава мускулна треска, че три дни не може да стане. А и за родителите му щангата е непозната и не е авторитетна, затова момчето се отказва от новия спорт. Не се отказва обаче Абаджиев да го спечели за вдигането на тежести.

И Норайр Нурикян от тази 1966 г. се хваща яко за щангата. Още същата година става първи в кат. до 56 кг на спартакиада за юноши, а на следващата вече е в националния отбор. Дори пропуска абитуриентския си бал, защото по това време е на състезание - двустранна среща между юношите на тогавашния СССР и България. От тази 1967 г. започва да следва във ВИФ (днес НСА) и става състезател на "Академик" до влизането в казармата през 1975 г. Олимпийските игри през 1968 г. в Мексико остават само мечта за Нурикян - не успява да покрие нормативите. На следващата година се качва в категория до 60 кг. А през следващата на световното и европейско първенство във Варшава го пускат да вдига в слабата група. Когато приключва надпреварата на смятаните за елита в категорията обаче се оказва, че резултатите на Нури го правят трети на континента и пети в света.

Идват олимпийските игри през 1972 г. в Мюнхен. Голямото име при 60-килограмовите е представителят на СССР Дито Шанидзе, с когото Нури е приятел. Дватама дори си говорят на арменски.

- Шанидзе знае този език, макар че е грузинец. И този път Шанидзе се вижда победител. Остава само последният опит на Нурикян в движението "изтласкване", но, за да стане олимпийски шампион, той трябва да се справи със 157,5 кг -тежест, която никога дори не е опитвал. Когато малкият богатира "заковава" щангата над главата си, всички в залата първо замират от почуда, а после изригват аплодисментите. Шанидзе поздравява своя приятел и повече не излиза на международния подиум - неговата категория вече има нов поводител. През 1975 г. Нурикян се връща в категория до 56 кг - двамата с Иван Абаджиев преценяват, че това са оптималните килограми за собственото му тегло. На световното и европейско първенство през тази година в Москва обаче Нури записва "нула".

Само месеци преди да се окичи с втората си олимпийска титла от игрите през 1976 г. в Монреал Нурикян първо става европейски шампион в Берлин. Вече в Канада, където българският отбор е отишъл на лагер месец преди игрите, Нури влиза един ден в сауната да сваля излишните близо два килограма в теглото си. Цели 45 минути стои вътре, едва не припада, но когато стъпва на електронния кантар, какъвто за първи път вижда, установява, че не е свалил дори един грам. И залага на изпитаната рецепта - влиза в категорията си с ... глад!

"Академик" е в сърцето ми и ще стои там докато съм жив - признава малкият голям шампион. - Ние бяхме най-силният отбор у нас. Студентският спорт е нещо страхотно и така е по целия свят". Неговият приятел и съотборник Младен Кучев, който обича да се шегува, че докато са били състезатели той е живял в една стая повече с Нурикян, отколкото с жена си, прибавя една щриха към портрета му: "Път на мравката прави като човек, но като състезател винаги гонеше максимума."